

— Не ревете тамъ толкова, като магарета, почтенни господа! обади се единъ другъ дебелъ испанецъ, около когото владѣеше една лека атмосфера отъ винева миризма...

— Дигобайчевъ! забѣлѣжи режисьора на носителя на виневата атмосфера, ти я прочети си още веднажъ репликитѣ... Ти одевѣ, безъ да слушашъ суфльора, приказваше работи, които хичъ нѣма въ ролята ти... Нѣмашъ прво да съчинявашъ.

— Ти, господине, още трѣбва да ме похвалишъ, че не се смуцавамъ, като папинъ, ами тече изъ устата.

— Па остави турскитѣ. Драмата е изъ испанский животъ, а ти: „динини иманѣнѣ!“ Какви сѣ тие читашки псувни?

— А кому ржкоплѣска публиката? попита Дигобайчевъ гордо.

— Тя ти ржкоплѣска, че я разсмивашъ, отзова се единъ актьоръ, облѣченъ въ расо на инквизиторъ; — смѣхътъ му се, а той излазя, съ чървената си муцуна, и се кланя, кланя... и инквизиторътъ си искриви лицето карикатурно.

— Бре, ничтожно животно, тебе кой те пита бръснатъ ли е владиката? изрева Дигобайчевъ и се спустна съ юмрукъ къмъ инквизитора.

— Господа! викаше режисьорътъ къмъ двамата. Но въ сѣщия мигъ, отъ другата му страна царьтъ и испанский грандъ се счепкахъ и се уловиха за коситѣ; при тоя сигналъ, ратоборниятъ жаръ зарази и осталитѣ. Уловихъ се съ юмруци и съ плѣсници инквизиторътъ и Дигобайчевъ, като увлѣкохъ въ борбата и оние, които прѣговаряхъ. Сѣкашъ, че демонъ нѣкой влѣзна въ тѣлата на ранени самолюбия, накупѣли въ гърдитѣ имъ